

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po poti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 2. svečana 1894.

List 5.

Svečnica in Simeon.

Svečnica je silo prijazen in ljubeznjiv praznik, posebno za mladino in za nedolžne, za poštene kristjane. Pokorščina in ponižnost Marije in nje-nega božjega Sina se bliščete iz tega praznika, polnega luči in svetlobe. To kaže tudi ime ča-stitljivega Simeona, kateri je bil ta dan prišel v tempelj; Simeon namreč pomeni toliko, kakor poslušajoč, pokoren.

Kako se je to zgodilo, da je častitljivi starček Simeon prišel v tempelj ravno takrat, ko sta Marija in Jožef dospela z Jezusom v božjo hišo? Tu je bil čudež, kateri nas močno poterjuje v veri, da je Jezus res Bog in Odrešenik. Judje, kar je bilo vérnih in bogoljubnih, so s hrepenenjem čakali obljubljenega Odrešeni-ka, in ravno Simeon je bil vseskozi pravičen in bogaboječ starček; zato mu je bilo od S. Duha razodeto, da ne bo umerl, dokler ne bo s telesnimi očmi videl Zveličarja sveta, ali po be-sedi: „S. Duh je bil v njem in bilo mu je od S. Duha razodeto, da ne bo videl smerti, predno vidi Gospoda Kristusa.“ In S. Duh ga je bil pripeljal v tempelj, ali po svetopisemskem izrazu: „in prišel je v duhu v tempelj.“ (Luk. 2.), to pa ravno tisti čas, ko je bil tudi Sin Božji prinesen v tempelj. Zgodil se je pa zdajci nov čudež, da je Simeon kar precej spoznal Božje Dete in ga v pričo vsih preslavljal in razglasil kot Odrešenika vesoljnega sveta. Ves prešinjen s svetim veseljem je na-znanil: „Zdaj Gospod, pa rad umerjem, ko so moje oči vidile Zveličarja!“

Ta Simeon je tako glasovit in imeniten starček, tolik prerok, da je vredno, naj se pri njegovi osebi nekoliko bolj pomudimo. Kdo tedaj

je bil ta sveti Simeon? Peter Galarin terdi, da starček Simeon je bil sin Hilielov, recimo Hi-lielovič, in Hiliel, kakor piše Jožef Flavij, je bil mož posebne učenosti in v velikem spošto-vanji pri svojih verstnikih. Pripoveduje pa sv. Jeronim, da je bil Hiliel zapustil sina Simeona, kateri ni bil manj bister in umen, moder in učen mimo svojega očeta, ker bil je baje učenik onega slavnega Gamaliela, v čegar šoli je apo-stelj Pavel, kakor sam pravi, prejel nauke v judovski postavi. Kakor je bil Simeonov oče iz rodu Aronovega, iz duhovskega rodu starega zavéta, tako je bil ta Simeon duhoven, kakor priča Ciril Jeruzalemski z drugimi vred. To pa skazujejo nekaj iz tega, ker je Simeon v tem-peljnu Dete Jezusa vzel na svoje naročje in ga daroval, kar je bilo duhovsko opravilo; nekaj iz tega, ker je Simeon starše v tempeljnu bla-goslovil, kar je bilo po Božji zapovedi lastno le samo duhovnom; nekaj poslednjič tudi iz tega, ker stare cerkvene podobe tega Simeona kažejo vselej v duhovskem oblačilu, kakoršno razun duhovnom ni bilo nikomur dopuščeno.

Čast. P. Peikhard k tem izpeljavam o starčku Simeonu pristavlja marsiktere tehtne nauke. Bil je namreč Simeon mož prav visoke starosti, ki je častitljivo preživel svoja leta, kar terdi tudi sv. Ildefons o njem, ker sv. evange-list mu daje spričevanje, da je bil pravičen, bo-gaboječ, ves napolnjen s sv. Duhom, iz česar je očitno, da Simeon je z dolgim in ob enem bogoljubnim življenjem zaslužil, da je doživel in videl še pred smertjo Zveličarja sveta. Prelepi nauki svetijo za mlade in stare ljudi iz življenja bogaboječega Simeona. Mladi ljudje prav pogosto živé hudo razuzdano, dokler ne stopijo v zakon, kar je silo hudo in brezbožno! Ne tako, temveč

neomadežano vse življenje Bogu darovati je dolžnost: taki se smejo zanašati, da bodo videli Zveličanje Gospodovo v starosti in v večnosti, da bode namreč za brezmadežno mladostjo nasledila sveta starost in poslednjič gledanje Zveličanja božjega v večnosti. Kervavih solz je pa še vredno, da marsikteri razuzdani v mladosti, ostanejo mlačni in merzli kakor léd še v starosti; ne da bi popravljali svoje zanikarnosti iz mladih lét in se zanje pokorili, zveršuje se marveč pregovor: „kakoršno življenje, taka smert.“

Drugi nauk iz življenja bogaboječega Simeona je ta, da naj si kerščanski človek išče svoje življenje ohraniti in zdaljšati, kolikor je mogoče. Zakaj? Zato, da bi več dobrega storil in se bolj spokoril za svoje grehe. Kako strašno je videti stare žganjepivce ali tudi žganjarice, ki še svojo starost skrunijo s pijančevanjem, z nesramnim klafanjem, preklinjevanjem in raznimi nemarnostmi. Skoraj v vsakem času in po vseh — zlasti večih krajih so nekatere take nakazni, katerim bi se bolj spodobilo laziti po gojzdu med zverinjami, kakor pa med čednimi ljudmi. Niso boljši od teh, kateri so v mladosti zapravili vero in potem jim tudi v starosti ni mar ne Bog, ne vera in ne njih lastna duša. Zato so pa tudi bolj podobni kakemu risu, kakor pa imenu starčka.

Omenil sem, da človek je dolžan življenje ohraniti si in ga pridaljšati, kolikor je mogoče, ker po smerti se ne dá nič delati in pridobivati za večnost. Najbolj grozovito pa je, če človek tako zdivja, da se sam končuje ali celo konča. Samomor je najbolj strahovita pregreha, ker človek s storjeno to pregreho, s samomorom, v večnost gré ter s tem sam sebi na vekomaj zaprè pot, storiti pokoro za svoj greh. Samomor je tudi ena naj gersih, najbolj sramotnih pregréh! Sv. Avguštin je s silovito gorečnostjo zavračal ostudne krivoverce, „donatiste“, ki so terdili ostudno zmoto, češ, da človek si smé življenje sam sebi uzeti ali obkrajšati. „Ne ubijaj!“ Človek ni sam sebe ustvaril in ne smé tudi sam sebi življenja uzeti, on nima oblasti do svojega življenja: Bog je gospodar. Naj vikši Gospod življenja in smerti je sam Bog.

Zraven tega je pa tudi najbolj zaničljiv zanikarnej in piškavec že pred ljudmi, kdor sam sebe konča ali končuje, n. pr. iz jeze ali zaradi kake nesreče, ker je prezanič, da bi jo mogel prenesti. Že Kajn ubijavec je preklican pred vsem svetom in za vse čase, koliko bolj še ubijavec samega sebe. Iškarjot, ker nesrečnež je najprej izdal svojega največjega dobrotnika in prijatelja, Boga Zveličarja samega, — potem pa

sam sebe končal, ko bi bil lahko še tudi zdaj odpuščenje dosegel, ako bi se bil pred Jezusom skesan ponižal; ne pa po svojem lastnem življenji obupan segel.

Po izgledu blagega Simeona tedaj si moramo življenje ohraniti in zdaljšati, kar je v naši moči. Pomoč za ohranjenje in zdaljšanje življenja pa ni le samo zmérno in spodobno življenje, ne le zdravilo v bolezni; temveč tako vravnavanje življenja, da si vse dneve in leta zasluženje množimo in zasluge nakopičujemo za prihodnje življenje. Tako je delal starček Simeon, ker on je živel za bližnjega, za Boga in sam za sebe: za bližnjega, ker je bil pravičen; za Boga, ker je bil bogaboječ; sam zase, ker je bil polen Duha božjega. Ako se kdo v svojem življenji pečá z zgoli časnimi opravili, ali pa le s praznimi veseliciami, takemu veljajo besede preroka Ageja: „Veliko ste sejali, pa malo pridelali“ (Hag. 1.), in pa očitanje Izaija preroka: „Njih djanja so bila prazna in njih dela brez sadú.“ Kako žalostna je starost, ako je človek svoja leta preživel v delih mesá, v delih poželjivosti, v djanji mračnosti in temé! Sv. Avguštin si pred oči stavi tacega človeka, ki je zaverigel svoja lepa leta in pravi, ako le-tá svoje preteklo življenje premišljuje, se mu le-to zdi, kakor pusto polje, kakor zapuščen vinograd, ki je ves preraščen s ternjem in osatom, červi in golazni prebivajo med plevelom, vse je skaženo in prevernjeno. Čudno brezno je njegovo serce: namesto ponižnosti vidi v njem napuh, namesto čistosti poželjivost, namesto pohlevnosti ošabnost, namesto radodarnosti skopost, namesto gorečnosti v dobrem, zgoli lenobo, vnemarnost in zamude dobrih dél. — O blaženi starček Simeon, kako srečen si pa ti, čegar vse življenje je prelepo polje z najbogatejšim žitom, častitljiv zagrাদnik z zgoli zalimi, prelepo dešečimi cveticami! O kako želim močnim in zdravim, da bi živeli po izgledu S. Simeona, in kako močno želim starim, da bi mogli z lahko vestjo s Simeonom življenje skleniti, rekoč: „Zdaj Gospod, pusti svojega služabnika v miru s sveta ločiti, ker so moje oči tolikrat vidile Zveličarja sveta v njegovem tempeljnu, pri sv. maši, pri sv. obhajilu, vidile so ga z duhovnimi očmi, ktereга zdaj upam gledati z obličja v obličje vse večne čase!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (O zavetišču zapuščene mladine.)
Pervo posvetovanje o ustanovitvi društva za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani v navzočnosti

nad dvajset odličnih p. n. gospodov uradnikov in meščanov v mestni dvorani dne 20 sept. 1893.

Prečastita skupščina!

Slavna gospoda!

Spominjam se mične dogodbe iz prvih časov kerščanstva. Godilo se je v začetku tretjega stoletja, torej ob času, ko je preganjanje kristjanov neusmiljeno razsajalo.

V slavnem mestu Kartagi je bil mučenec, po imenu Sperat postavljen pred sodnika. Na mnoga krivična obrekovanja ter razne laži iz ust sodnikov odgovori Sperat serčno: „Mi kristjanje nismo nikogar žalili, marveč povračevali smo hudo z dobrim. Za svoje najhujše sovražnike, kateri nas iščejo umoriti, darujemo usmiljenemu Bogu svoje molitve; in ta nesebična ljubezen do bližnjega je ravno prva dolžnost naše sv. vere.“

Slavna gospoda! Ta nesebična ljubezen do bližnjega se danes nam pred očmi skazuje. Ne glede na domače različnosti med nami, sošli smo se v tej dvorani, govoreči vsi en jezik, namreč jezik ljubezni do bližnjega. Res, to je nesebična ljubezen ter pohvaljena od aposteljna, ki pravi: „Ljubezen se ne napihuje, ni sebična.“ Ta nesebična ljubezen pa nam je tudi dokaz, da v naših srcih živi tudi ljubezen do Boga.

Zato, slavna gospoda, prav z ginjenim srcem izrekam tu najpriserčnišo zahvalo vsim prečastitim, velečenjenim gospodom, da ste blagovolili poslušati vabilo moje malenkosti ter se potrudili k nocojšnemu prvemu posvetovanju. S hvaležnim srcem kličem Vam vsim skupaj: Slava!

Nadaljujem ter vprašam: V čem pa se ima pokazati naša nesebična ljubezen, ki nas je sem pripeljala?

Gospodje, v tem da se usmilimo tistih ljudi, ki so navadno najbolj zapuščeni od sveta, najbolj zanemarjeni od ljudi. Usmilimo se jih in sicer v taki dobi njihovega življenja, ko jim naša pomoč še najbolj koristiti zamore! Ta versta ljudi, slavni gospodje, je npravno zanemarjena ter spridena mladina v obče. Mislim tu zlasti deško mladino, kateri želimo pred vsim drugim pomoči.

To so otroci v svoji dobi, v kakoršni so zavzani ljudsko šolo obiskovati. Taki dečki so mnogokrat zelo nadarjeni ter bogatih duševnih zmožnosti; pa te zmožnosti jim zamérajó ali se popolno uničijo, ker prebivajo v hišah, kjer nič ali malo lepega vidijo, malo ali celo nič spodbudnega ne slišijo. Večkrat prebiva deček pri bolehavei teti ali stari materi, katera že nima moči takega otroka svariti in pokarati, kakor je li potreba; mnogokrat so ti dečki, otroci že spridenih starišev, katerim je malo mar, kaj otrok dela, s čim se peča, da ga le ni treba zmeraj pred očmi imeti itd., in taki dečki so navadno v šoli neposlušni, termasti, pohujšljivi, ter v veliko kvar verski in npravni izgoji; iz šole izobčeni pa so še večja kvar in nadlega občinstvu.

Pri rokodelskih mojstrih so taki dečki radi nepokorni, kradejo, goljufajo itd., od enega rokodelca pretika se porednež k drugemu, kjer zopet kako hudobijo storí; zopet od tod odpravljen, raste mladi hudobnež mnogokrat tako zelo v hudem, da postane pravi tat, goljuf, požigalec, in poln vsih ostudnih hudobij. In taki mladi nesrečneži vzrastejo mnogo-

kratí pravi kolovodji raznih štrajkarskih, socijalističnih, demokratskih, puntarskih druhal, kakoršne so škodljive občini, deželi in državi. Taki hočejo dobro živeti, pa nič delati; oni odrekajo pokorščino, pa zahtevajo enakost stanov; sami, ki se niso nič učili, hočejo zapovedovati onim, ki so se mnogo učili. Pač čuden njihov nauk: gospodar naj terpi, tak hudobnež pa se naj veseli!

Taki ljudje so kuga človeštva ter grozno pohujšanje mladini; sami stermoglavo dirjajo v časni in večni pogin, seboj pa jih vlečejo premnogo drugih.

Kako škodljivi so taki elementi, sprevideva svet vedno bolj in bolj. Vlade same so v skerbeh radi njih in se bojé prihodnjosti, zato opozarjajo celo očitno, da naj vplivno občinstvo dela na to, da se takim žalostnim pojavom v okom pride. Vsled tega so po raznih krajih pričeli napravljati tako zvane poboljševalnice, zasebne ali deželne, pa bolj pogosto se napravijo zasebne; taki zavodi so na Angleškem, v Franciji; so pri nas v Avstriji na Dunaji, v Lincu, v Gradcu, v Gorici, v Celovcu itd.

Tudi pri nas na Kranjskem je tacega zavoda treba in sicer za celo deželo našo. Najboljše ter razmeram najprimernejši se mi dozdeva, da se to napravi v Ljubljani. Zavod ta mora biti taki, da bo mladino izgojeval strogo versko, npravno ter v strahu Božjem; sicer pri taki mladini ni pričakovati dokaj vspeha.

V ta namen je tu v Ljubljani za gradom zemljišče že kupljeno. Kraj ta je zdrav, takorekoč za-se, nekako ločen od drugih; pa vendar tik mesta. Toraj za taki vstav prav primeren prostor.

V ta vstav se bodo sprejemali dečki brez razločka narodnosti. Učili se bodo raznih rokodelstev, do kakoršnih bi že dečki kazali veselje. Iz tacih dečkov bi izrastli enkrat pošteni obertniki. Dečki pa, kateri bi se lepo vedli ter kazali veselje za daljno učenje, bi se po doveršeni ljudski šoli v vstavu samem še dalje šolali, ter bili v raznih stanovih koristni udje človeške družbe. Tako bi bili rešeni sami, pa bili bi tudi na korist domačiji, ter sploh človeštvu po raznih krajih. Vzrastli bi taki ko zvesti podaniki cesarju, dobri katoličanje ter postali kdaj srečni nebeščani. Gospodje, tu bomo delali v istini po geslu: „Vse za vero, dom in cesarja!“

Ponavljaje toraj kličem: Slavna gospoda! žertvujmo se za mladino, pri kateri je še upanje poboljšanja ter rešenja, da ne bode treba kdaj za njo plačevati ter denar proč metati, pa brez sadú in koristi! Delajmo na to, da se zmanjša število mladih tatov ter hudobnežev, pred katerimi bi skoraj nobena ključavnica ne bila več varna, noben kraj presvet, nobena oseba prečastna, nobena pregreha preveč strašna, da se zmanjša število zločincev na Žabjeku, število kaznjencev na Gradu. Končno, da se zmanjša število kandidatov za pekel, pomnoži pa število potnikov v rajsko domovino. Z veseljem ter navdušeno se poprimimo tega dela; pričnimo pa pri mladini!

Izročimo namreč to delo v varstvo Lurške Matere Božje, katera današnje dni tolikanj milosti deli svetu; zato se bode tudi kapela ali cerkvice v omenjenem vstavu posvetila v čast Lurški Materi Božji. Res, Marija, ki je pomagala tudi imenitnim vojskovodjem avstrijskim: Janezu Sobieskemu, Radetzkiemu, Andreju Hoferju i. dr., da so slavno zmagovali; ona

bode pomagala tudi nam pri težavnem delu, pri zgradbi vstava za poboljšanje ter daljno izobraževanje deške mladine.

Plačilo za to nam bode poleg hvaležnih serc po tem vstavu rešene mladine najboljše mili Zveličar sam, kateri nam zagotavlja: „Kdor sprejme katerega teh malih v mojem imenu, mene sprejme!“

Naglašaje naše telesne ter duhovne dela usmiljenja, kakoršne bomo mladini skazovali z zgradbo tega vstava, nas bode On z ljubeznjivimi besedami povabil, rekoč: „Pridite blagodarjeni mojega Očeta, — pridite v večno veselje po plačilo!“

Ker je toraj delo, kakoršnega se namerjamo poprijeti, tako pohvaljeno pred svetom, plačano pred Bogom, zato kličem: Gospodje bodimo vstrajni, pokazimo, kaj zna naša nesebična ljubezen do bližnjega, delajmo z veseljem, zaupajmo v Boga, pomagala nam bode Marija!

J. S.

Z Dolenjskega. (Kako bi se katoliško življenje obnovilo?) Odposlal sem ta teden 76 novih udov za bratovščino presvetega Rešnjega Telesa. Znano je, da je I. kat. shod priporočal to bratovščino. Mali poskus za izveršitev teh resolucij. Začetek je, boljši nekaj kakor nič! Kdaj se bodo vendar začele reševati resolucije! Nekako zaspano je vse postalo! Nobenega pravega ognja ni! Uro je treba navijati, da gre! Katoliško življenje je treba tudi poživljati! Letos bi se gotovo katoliško življenje poživilo s tem, da bi se 25letnica kat. družbe prav slovesno praznovala! (Ker se je pa za zdaj le bolj zmirno obhajanje osnovalo, morebiti se nakloni kako druga prilika, da se napravi kaj velikanskega. Bog daj!)

Iz Amerike. Wabasha, 30. dec. 1893. (Dogodbe vabaške fare. J. Trobec. Požar.) Dolgo sem čakal, da bi spretnejša roka kaj omenila o cerkvi, katero je sozidal preč. gosp. Jakob Trobec, naš rojak, v letih 1874—1875; toda čakal sem zastoj. Ker sem pa pred nekaj dnevi dobil v roke Angleški časopis, ki je precej dobro opisal to stavbo, in ker je — sploh hvalevreden spis, sem se namenil ga posloveniti za „Zgd. Danico.“ *) Glasi se doslovno:

Delovanja preč. g. dekana Jakoba Trobeca Vam ne bom opisoval, ker je že vsim dobro znano. Popis cerkve bi pa ne bil popoln brez kratke zgodovine cele naše fare. Od prvih let te fare smo nekaj poizvedeli iz farnega arhiva in nekaj malega od starejih ljudi, ki se še dobro spominjajo, kako je bilo.

Pervi kat. duhoven je prišel sem v letu 1830 in se je imenoval Rev. F. Galtier (Francoz po rodu.) Kmalu za tem je hodil misijonarit tu sem Rev. o. Cretin, ki je pozneje postal škof v Št. Pavlu. Ker še niso imeli nobene cerkve, so vzeli v najem majhno hišico, v kateri so opravljali presv. daritev. Prebivalci celega „county“ (okraja) so bili Kanadski Francozi in Indijanci. Leta 1842. so postavili prvo kapelico; bila je iz lesenih hlodov. Ravno v tem letu poslal je škof Lorat iz Dubuque-a Rev. Ravoux pomagat Rev. Cretin-u. V letu 1858 je postal Rev. f. Tissot (tudi Francoz) prvi stalni duhoven v našem mestu. Ta, za blagor svojih ovčic zelo vneti duhoven, je imel veliko težav. Farani so bili radodarni, toda revni. Ko je bil po hudem trudu postavil malo cerkvico (prvo so bili namreč odstranili) v letu 1859,

in ko jo je prišel tedanji Št. Pavelski škof blagosloviti, pravijo, da so bili farani tako revni, da je v celem mestu samo eden imel voz in konjička, da je mil. škofa vozil po mestu. Rev. fr. Tissot je ostal tukaj osem let in je misijonaril še po več družih mestih. Ko je zaslužen mož opešal in videl, da ni zmožen še nadalje delati na tem težavnem polju, poprosi mil. g. škofa za kako bolj lahko mesto, kjer bi ne imel toliko težav. Prošnja je bila uslišana; prestavljen je bil v Minneapol, kjer je pred dvema mesecema umrl.

Na njegovo mesto tu v Wabasho je prišel preč. g. Jakob Trobec. Došel je v oktobru leta 1866. Misijonaril je po celem Wabashu in pogosto je tudi obiskoval okraje: Winona, Olmstead, Goodhue in včasih še celo državo Wisconsin. Toraj je njegov misijon obsegal toliko, kakor polovico kranjske dežele, ako ne še več. Tu je imel dela čez glavo. Kmalu je previdel, da se mora zidati farna šola, ker učencev je bilo zmiraj več. Šola je bila kmalu dodelana in bila izročena čč. sestram „de Notre Dame.“ Ravno v tem letu prišel je sem č. g. misijonar F. X. Weninger, iz Jezusove družbe, ter je tu vodil sv. misijon. V prihodnjih dveh letih je postala i cerkva i šola premajhna. Leta 1874. so farani sprevideli, da ni drugače kot da začno z zidanjem nove cerkve. Takoj so začeli zbirati denar. V malo urah je bilo podpisanih 7000 dolarjev. Poznejša bira se je še tako namnožila, da je bil č. g. župnik v stanu začeti z zidanjem. Mil. g. škof Grace iz Št. Pavla, je z veliko slovesnostjo položil vogeljni kamen. V enem letu je bila cerkev dodelana in bila blagoslovljena 18. julija 1875. Blagoslovil jo je omenjeni škof. Ljudstva je bilo nenavadno veliko. Društva iz sosednjih krajev so prišla v procesiji s svojimi banderi in godbo. Stara cerkva je od takrat nadalje služila za šolo. Toda kmalu je postalo premalo prostora in nekaj let pozneje je preč. g. dekan J. Trobec položil vogeljni kamen za šolsko poslopje, katero ima dvoje nadstropje.

V 21tih letih, kar je on bival tu, je nabral in plačal okoli 30.000 dolarjev. Kerstil je 2.600 oseb v naši fari in poročil 415 parov, pripravil 1.300 otrok za prvo sv. obhajilo in pokopal 600 oseb. Ko je on zapustil našo faro, je štela 325 družin in čez 1.600 duš (seveda to le v mestu).

2. oktobra 1887 je preč. gospod vzel slovo od svojih faranov in se preselil v Št. Pavel, kjer je ustanovil faro sv. Neže in kjer še sedaj pastiruje. V našem mestu ga je vse ljubilo, bodisi katoličani ali nekatoličani; in ni ga imel nasprotnika. Še sedaj se ga gorko spominjajo in ga ne morejo pozabiti. Na njegovo mesto je prišel g. M. Wurst (Nemec) in še sedaj deluje med nami.

V torek, 7. febr. 1893 je pa pogorela ta stavba, katera se je po pravici prištevala med najkrasnejše v državi. Ogenj je nastal v zakristiji in se tako hitro razširil po vsej cerkvi, da niso mogli nič rešiti. Vse je pogorelo; ostali so le goli in okajeni zidovi. Nič družega ni bilo puščenega faranom, kot pogum in pa zaupanje v Boga. Kmalu potem so se zbrali pri Winonskem škofu, Jos. Cotter-u, ter se posvetovali o zidanju nove cerkve. Sklenili so, delo takoj pričeti. Zidovi so služili še vsi prvi in je toraj ravno tolikega obsega kot prejšnja. Do sedaj je stalo vse skupaj okoli 15.000 dolarjev. — Posvečevanje se je

*) Prav serčna hvala, — pa prosimo še vedno kaj! Vr.

godilo 30. nov. 1893. Mil. g. škof Winonski jo je blagoslovil in mil. g. škof iz La Crosse je pel veliko pontifikalno mašo. Mil. vladika Winonski je govoril angleški, a preč. g. Jakob Trobec nemški. — Vsi duhovnov skupaj je bilo čez 20. Izmed Slovencev sta bila preč. gg. J. Trobec in J. Žužek. Upajmo, da bode nova cerkev imela večjo srečo kot prejšnja! J.....

Razgled po svetu.

Dunaj. Deržavni zbor, kakor pišejo, se ima 22. svečana zopet sniti; deželni zbori tedaj bi morali prejenjati vsaj o polovici svečana.

Pervi veliki katoliški shod v Budapešti. Ne 8000. kakor je bilo v začetku rečeno, ampak nad 17.000 je bilo vsih deležnikov iz vsih mest in vasí, od blizo in daleč, in zastopani so bili vsi stanovi: duhovstvo, plemstvo, zdravniki, vradniki, posestniki, učitelji, trgovci, kmetje. K temu je prišlo 120.000 podpisov od katoličanov, ki so doma ostali, in v duhu so bili pričujoči skoro vsi katoličani. Kteri niso mogli priti, so shod domá z molitvijo podpirali. V Šašváru n. pr. v nitriški stolici, je 16. prosinca od 4ih do 7ih popoldne med zborom v Budapešti 8000 vérníkov pred izpostavljenim Najsvetejšim molilo za srečen izid. To so junaški izgledi in take bomo posnemali katoličani tudi v Cislajtániji, ako bodo abotni prostomišljaki s svojim brezverstvom rogovlili, kakor so bili začeli framasoni in kalvinarji na Ogerskem.

Več ko gromoviti „Elyeni“ iz toliko tisuč usti so spremljali kardinala pervostoljnika, ki se je v škerlatnem oblačilu peljal v dvorano in delj časa je moral čakati, da so glasovi utihnili in je mogel pričeti svoj mojsterski govor, ki je bil zopet z gromovitimi slavoklici spremljan.

Nezmérno je bilo navdušenje, ko je predsednik Ziči naznanil, da so poslali telegrame sv. Očetu papežu v Rim in Njih Veličanstvu presvitlemu cesarju na Dunaj.

Vse je bilo enega duha in enega serca. Eden poročnikov pravi: „Nikoli še se ni enoserčnost med duhovni in neduhovni na Ogerskem tako velikansko-častitljivo razodela, kakor to pot! Naj le zagrizena kalvinska klika in njihovo judovsko kerdelo poskuša protidemonstracijo, hotli bi videti, kje so škofje in katoličani, kteri bi se vdeležili.“

V Antwerpnu je 11. u. m. pogorel kolegij oo. jezuitov. Ni se ponesrečil noben človek. Škode je štiri milijone frankov.

V Galiciji hočejo učencem srednjih šol dati posebno uniform, ki bi stala 24—40 gld. — Koliko revežev bode zmožnih zraven tolikih družih troškov si še to napravljati?

V premislek pred pustom in za post. (Izganjanje hudobnega duha na Bavarskem.) Prišel mi je v roke te dni časopis „Brixener Chronik“ in sicer list 41. dne 20. maja l. 1892. Tu je opisana naslednja pomisleka vredna grozna dogodka.*)

Mesca julija lanskega (t. j. 1891.) leta je kapucin o. Avrelijan, daleč na okrog čislani redovni duhoven iz samostana Wemding-a na Bavarskem, nad desetletnim obsedenim dečkom izveršil slovesno

zarotovanje ter ž njim iz nesrečneža izgnal hudobnega duha. Ta dogodka je že takrat v bližnji okolici zbudila veliko pozornost. Težko pa, da bi se bila kaj dalje po svetu izvedela, ko bi se je ne bila zadnji čas polastila prostozidarska „Kölnische Zeitung,“ se vé da ne, da bi spoznala vero, da so res hudobni duhovi, in kolika da je moč sv. katoliške Cerkve. Zato so tudi katoliški časopisi prinašali poročilo o. Avrelijana. Razvidno je od tod, da imamo tu pred seboj kaj zanimivo, pa za vernega kristjana tolažljivo in podučno dogodbo, ktera je vredna, da se sploh razglasi, če tudi po vsi obširnosti.

Iz prvega poročila posnamemo naslednje:

„Od pustnega torka (10. februarija) sta mlinarska zakonska Zilk iz kraja Oberlottermühle nad svojim najstarejšim sinom Mihaelom, ki je imel takrat 10 let, opazila prav nenavadne prikazni. Ne le da ni mogel sam kar nič več moliti, temveč tudi od družih ni mogel slišati nobene molitve, da ne bi bil začel prav besno divjati; ni terpel nobene blagoslovljene stvari več blizo sebe; s svojimi stariši je jel kar naj gerje ravnati in na obličju je kazal tako spremembo, da se je moralo na kaj prav posebnega sklepati. V tem žalostnem stanu so stariši iskali pomoči najprej pri zdravniku; pa zastonj. Zdaj se obernejo v svoji veliki bridkosti do čast. gospoda Seitz-a, farnega vikarija v Dürrwangen-u, da morebiti bo molitev sv. Cerkve pomilovanja vrednega dečka rešila terpljenja. Ko je ta nekterekrali nad nesrečnim dečkom molil cerkveni blagoslov, pa ni mogel opaziti, da bi se mu kaj boljšalo, pošlje stariše in otroka v tamošnji kapucinski samostan, misleč, da morda tukaj se bo za nesrečneža mogla sprositi od Boga zaželjena pomoč. Ko je bil deček pervikrat tukaj, že so se kazale nad njim ravno prej opisane čudne prikazni. Molili smo najprej nad njim navadni blagoslov za bolnika. Pri tem je postal tako nemiren, ali bolje rečeno, tako besen in divji, da se je le prelahko moralo misliti na demonski vpljiv; ob enem je razodeval tako telesno moč, kakoršna je pri desetletnem dečku nemogoča, da trije odrasli ga skoraj niso mogli krotiti. Kar so stariši iskali in kar smo mi tako želeli, ni se doseglo. Njihova bridkost bila je zdaj še večja in neutolažljivi so šli domú.“

Poročilo nadalje omenja, da so cerkveni blagoslov večkrat ponavljali, enkrat sam visokočastitljivi škof Avgsburški, ki je tudi prišel do prepričanja, da tukaj ni sleparija, da dečka v resnici hudobni duh muči. Potem o. Avrelijan navede naslednje izvanredne prikazni, ktere je veliko prič poterdilo:

„Kolikorkrat je deček moral iti mimo kake cerkve, kacega križa ali znamenja, postavljenega Materi Božji ali drugemu svetniku na čast, postal je naenkrat, kakih 30 korakov blizo, nemiren, in se je potem kakor mertev zgrudil na tla. Morali so ga mimo ravno tako daleč od znamenja nesti naprej in še le potem je mogel zopet dalje iti. Razun tega smo mi in na stotine družih ljudi opazili, da je ta deček v cerkvi kazal strahovit nemir, prav posebno očitno pa pri povzdigovanji, in da oči, ktere so mu bile vedno zaperte, ni mogel nikdar na oltar oberniti. V tem stanu bil je deček zdaj že skoraj pol leta, in ko se pri vseh molitvah, ki so se zanj opravljale, nič ne pokaže, da bi se mu boljšalo, ampak velikoveč stan njegov dan za dnevom žalostnejši

*) Bila je tudi v Solnograškem listu.

postaja, se slednjič oče pismeno oberne do visokočastitljivega gospoda škofa Avgšburškega s prošnjo, da bi se izvršilo slovesno zarotovanje.

Škofa Avgšburški in Eichstätt-ski, pod čegar jurisdikcijo spada kapucinski samostan v Wemdingu, sta ondotnim očetom kapucinom podelila k temu pooblaščenje. — Kar sledi je prav po besedi vzeto iz poročila:

Izverševanje slovesnega zarotovanja. Š težkim srcem ali v zaupanju na Božjo pomoč, sva midva, o. Remigij in o. Avrelijan, dne 13. julija ob 7ih zjutraj pervikrat opravljala slovesno zarotovanje. Poprej sva dala cerkev zapreti, nekaj da bi ne bila prilika podana radovednosti pri tem resnobnem opravilu, nekaj da bi ne bila osramotena pred radovedno množico, ko bi hudobni sovražnik, če tudi lažnjivo, morda marsiktero skrivnost znal razodeti, kakor je bil to storil gospodu farnemu vikariju v Dürrwangen u, ko je ta dečka blagoslavljal. Vendar sva v cerkvi za pričo pustila stariše obsedenčeve, več mož iz Dürrwangen-a, nekega tukajšnjega kupca Pscherr-a, našega brata lajika in samostanskega sela. Davno predno sva zarotovanje pričela, je deček svojim starišem dal zaušnic na prav nepopisljiv način. In ko sva ga rekla v prezbitarij pripeljati, je nastal v resnici grozo in strah vzbujajoči prizor. Ker ko so hotli najino povelje spolniti, jel je obsedenec strahovito vpiti. Zdelo se nam je, da glas ki ga slišimo, ni človeški, ampak velikoveč kake divje zverí, in sicer tako silen, da se je rujojenje — ta izraz ni preojster — slišalo še več sto metrov zvnaj samostanske cerkve, in to tako strahovito, da je vsih, ki so slišali, bilo groza. Lahko si je misliti, kako je pri takem zdivjanju moralo biti pri sercu tudi nama mašnikoma. In vendar še hujše je imelo priti. Ko je oče dečka hotel v presbiterij peljati, nasprotoval mu je kot slabotnemu otroku. Mali otrok vergel je močnega očeta s tako silo na tla, da nas je vse obšel strah in groza. Še le po dolgem borenji so ga oče, prej imenovani možje in naš brat lajik Makarij, ko so vse moči napeli, mogli dovesti v prezbitarij. Zarad večje varnosti veliva, naj se z močnimi jermeni zveže na rokah in nogah, toda premikal jih je, kakor bi nič zvezan ne bil. Po tacih pripravih sva pričela sv. opravilo, polna terdnega zaupanja na pomoč od zgoraj. Izverševala sva eksorcizem ali zarotovanje po velikem Eichstätt-skem obredniku. Če tudi v njem ni nič zaznamovano, vendar sva izpostavila svetinjo sv. križa. Pri blagoslovu s to svetinjo začne deček zopet strašansko kričati. Ob enem ven in ven pljuje nesnago proti svetinji in proti mašnikoma o. Remigiju in o. Avrelijanu. Kričanje in pljuvanje terpelo je brez prenehanja ves čas, da smo odmolili litanije vseh Svetnikov. In zdaj so sledila zarotovanja, katera sva opravljala v latinskem jeziku.

Na vsa vprašanja nisva dobila nobenega odgovora, pač pa je kazal do naju največje zaničevanje, da je obsedenec na vsako vprašanje v naju pljunil. Očitno je hotel hudi sovražnik s tem zaničevanjem naju k popustljivosti prisiliti, ali z močjo, katero nama je Bog dal v redu zarotništva, se nisva dala ostrašiti, temuč sva nadaljevala zarotovanje. Ko sva potem po obredniku višnjevo štolo dečku okrog vratú ovila, sva midva zaničevala hudega sovražnika, ker to znamenje, s katerim je zaznamovana mašniška

oblast, mu je prizadajalo strašne bolečine, ktere je naznanil z glasnim stokanjem in zdihovanjem. O. Avrelijan je ponovil zarotovanje, kazale so se iste prikazni. Res do zdaj še nisva nič dosegla, ali najino zaupanje se je vsaj toliko pomnožilo, da sva smela upati, da bo hudi duh izgnan. Popoldne ob 2eh je o. Avrelijan v pričo o. Remigija in zgoraj imenovanih prič zarotovanje opravljal v koru. Predno se je pričelo in ko smo še molili litanije vseh Svetnikov, bilo je vedenje in divjanje obsedenca kakor zjutraj. Po večkratnem zarotovanju in še le potem, ko sem žugal, da bom prinesel Najsvetejše v kor, in ga prisilil, moliti svojega Gospoda v Najsvetejšem Zakramentu, zakričal je hudobni duh ves divji: „Otrok je obseden.“ Očiten dokaz, kako je Jezus resnično pričujoč v Najsvetejšem Zakramentu, in kako se Najsvetejšega hudi sovražnik boji. Ko nadaljujem zarotovanje in vprašam, ali je le eden hudi duh v dečku, dobim odgovor: „Je jih deset.“ Potem jih z Božjo močjo zarotim, da naj gredo iz otroka, — odgovor nato: „Nočem.“

Pri vsih družih zarotovanjih je hudi sovražnik ostal miren, le zdaj pa zdaj je poln zaničevanja pljunil v mé. Kolike bolečine da je hudobni duh občutil, ko sem mu žugal z Najsvetejšim, tega popisati ne more nobeno pero, ječanje in zdihovanje je bilo pretresljivo. Zvečér ob 5ih je o. Avrelijan zarotovanje zopet ponovil. Prikazni kazale so se še zmiraj tiste, kakor so bile popisane pri blagoslovu s svetinjo sv. Križa in pri molitvi litanij vseh svetnikov. Na vsa vprašanja, ki sem jih stavil, nisem dobil nobenega odgovora, pač pa je kazal veliko zaničevanje s tem, da je obsedenec vedno pljuval proti meni in proti svetinji sv. Križa. Po štirikratni rabi slovesnega zarotovanja dosegli smo vsaj eno, da je hudobni duh obstal, da je dečka obsedel.

(Konec nasl.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarj (svečan.)

a) Glavni namen:

Hvaležna poraba darov in milosti Božjih.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Darove in milosti Božje imenujemo ob kratkem vse dobrote, ktere skazuje Gospod Bog človeškemu rodu v kraljestvu narave, milosti in nebeškega veličastva, vse, kar imajo in bodo imeli vsi ljudje skupaj in posebej še vsak posameznik kaj dobrega; kajti vse to je od zgoraj, od Očeta luči, od ktereга prihaja vsaka dobrota, vsako popolno darilo. Z besedo „darovi“ zaznamovano naj bo tukaj vse, kar naravno dobrega imamo ali pričakujemo kot stvari Božje od Boga, našega Stvarnika, vse naravne dobrote Božje; „milosti“ imenujemo pa vse, kar nam je dodal in obljubil, ko nas je, ki smo po naravi hlapci, sprejel kot otroke ter določil v dediče večnega življenja, nadnaravnega zveličanja in neposrednjega gledanja; vse, kar se nam je zopet podelilo in obljubilo po odrešenju Jezusa Kristusa: vsa nadnaravna milost in veličastnost.

„Božje Jezusovo Serce, zahvaljujemo se ti za

vse dobrote narave, milosti in nebeškega veličastva, ktere izhajajo neprenehoma iz Tebe, neusahljivega studenca vseh dobrot,“ bere se pri svečanostih Jezusovega Serca v obče znani molitvi; na enak način pisal je o. Ramière že v prvi številki prvega letnika „Serca Jezusovega posla.“ „Jezusovo Serce je ognjišče, iz katerega izhaja vsa luč, in središče, h kateremu vse hiti; zapopadek je tega, kar verujemo in predpodoba tega, kar imamo storiti; studenec je dobrot, ktere imamo pričakovati, jenota vsega bogočastja in središče vsega svetovnega gibanja.“

To je neizmerno tolažilna resnica; kajti z drugimi besedami zaznamnjano pomenja to, da pride vse, kar se z nami zgodi, iz Jezusovega Serca, t. j. iz Božje ljubezni, da je tedaj njegovo darilo; tudi skušnjave, nesreče in celo kazni, ktere nam pošilja Bog, so darovi in milosti ter imajo namen, privedi nas do cilja, do zadnje in največje dobrote Božje, do večnega izveličanja.

Hvala je nova prošnja, pravijo, in mi izbirali smo si v nalogo za to leto, za jubilejsko leto molitvenega apostoljstva, posebno gorečnost v prošnji, v prosilni molitvi; poslužujmo se tedaj prošnje hvaležnosti ter bodimo prav hvaležni za vse darove in milosti Božje.

Božji darovi in milosti so v resnici neštete, od vseh strani nas obdajajo, v njih smo, se gibljemo in živimo; celo naše življenje, gibanje in bivanje je dobrot Božjih; mi sami družega nismo ko živa vsota in versta Božjih dobrot. Zatorej bodimo hvaležni, t. j. spoznati moramo to v duhu in ponižno pripoznati, da sami iz sebe nismo nič ter da imamo vse od Boga; to moramo pripoznati s srcem in dejanjem v tem, da hvaležno rabimo darove in milosti Božje; ta je popolna hvaležnost.

Dobro ali hvaležno rabiti darove in milosti Božje, se pravi, jih v to porabiti, v kar so nam podeljene, namreč v povernitev k Bogu, iz katerega imamo svoj početek, in v dosego miru in zveličanja v Bogu.

Dobro in popolnoma rabiti darove in milosti Božje, se pravi porabiti jih v ta namen, da se v nas in v drugih vstanovi kraljestvo Jezusovega Serca; to je, privedi jih nazaj k viru, iz katerega so prišle, t. j., po sveti volji Božji vse ljudi pripeljati k zveličanju in Božjemu spoznavanju.

Zoper to vstaja človeška pohlepnost, in danes bolj ko drugikrat, ker hoče človek bolj ko kedaj nase zaupati ter ničesar vedeti o Stvarniku, od katerega naj bi kaj sprejel, o kakem Gospodu, kateremu naj bi se hvaležnega skazoval ter mu služil.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

6. **S. Tit.** Škofje. Katoliški ljudski misijoni na Avstrijskem in v Nemčiji. Ljudski misijoni v tovarniških krajih. Važne zakonske zadeve.

7. **Popolniti sredo. S. Romuald.** Vestno spolnjevanje postnih postav v duhu pokore in ljubezni. Pervospovedovanci.

8. **S. Janez Mat.** Zatiranje afriškega suženjstva. Pijači vdani predstojniki in učitelji. Pravica delavcev do nedeljskega počitka.

9. **Praznik ternjeve krone. S. Apolenija.** Zadostovanja za grehe ošabnosti. Pridno obiskovanje postnih pridig in obilni blagoslov za nje.

10. **S. Solastika.** Pervoobhajanci. Ponovljenje češčenja presvetega Rešnjega Telesa. Šole benediktinskega reda.

11. **Perva postna nedelja. S. Janez Briš.** Goreča pobožnost sv. križevega pota. Povernitev izgnanih redovnikov. Telesno in duševno bolni mladeniči in device.

12. **S. Evlallja.** Rešitev mnogih starišev od slepe otročje ljubezni. Pomoč v zelo hudih notranjih bolečinah. Beguni, zgubljeni.

13. **S. Katarina.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Kerščanske ženske družbe. Skupni upor zoper tiranstvo v nečimurnih modah

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Tri osebe za ljubo zdravje, in dve v dušnih in telesnih potrebah. — Bolna oseba za zdravje — Za srečo pri prodajanji. — Bolehen gosp. duhovni pastir prav goreče priporočen v bratovsko molitev za zdravje na priprošnje N. lj. Gospé presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Antona in sv. Franciška; priporočen še posebej našim dijakom v molitev in gg. duhovnom v „memento.“ — Nevarno bolan mož, da bi se ozdravil na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa, če je Božja volja.

Zahvala.

Zbolela mi je bila sestra prav nevarno, da nihče ni upal ozdravljenja. Zatečem se k Materi Božji in ne zastoj, zdravje se je vernilo. S temi versticami pa v čast Máriji. „Zdravju bolnikov,“ izpolnujem svojo obljubo, da sporočim to „Danici“ ako se mi želja izpolni.

K. v Železnikih.

Bila sem v veliki dušni bridkosti, obrnila sem se z zaupanjem k Mariji in bila sem uslišana. Čast in zahvala bodi Mariji, Nji ki je pomoč kristjanov in pribežališče grešnikov!

Marija Terpin.

Na priprošnje Žal. Matere B. in sv. Jožefa sem dosegel pomoč v posebni sili. Češčena Marija, češčen sv. Jožef!

M. J., župnik.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Postni list premilostnega gospoda kneza in škofa živo priporoča češčenje preblažene Družine Nazareške in njeno bratovščino. — Tako tudi priserčni pastirski list Lavantinske škofije. — Teržaški omenja o začetku angeljskega mladenca sv. Stanislava, ki je zapeljivemu bratu dve leti o vsaki priliki odgovarjal: „Nisem stvarjen za nične in minljive stvari, ampak za večne v nebesih,“ — in dalje govori o zatajevanji in skerbi za zveličanje.

V Stari Loki je 26. pros. umerl čast. g. Lovro Bernik, župnik v pokoju.

Vikarija Kerška po ministerskem privoljenji postane fara. Vstanovilo se je tudi mesto za duhovnega pomočnika za župnijo. Štele se bodo k župniji še vasi: Terška gora, Čretež, Cesta, Gunte, in trojno Pijavsko, gornje, dolnje in srednje.

Gorica. Č. g. Andr. Pavlica postal je stoljni vikarij v Gorici.

V Mariboru je umrl bogoslovec gospod Ferdinand Kralj. R. I. P. — G. Fr. Munda gre za kapl. k sv. Miklavžu pri Ormužu, in g. Andr. Gliebe iz Središča za kapl. v Ormož. Oba iz nem. reda.

V Pragi je k oo. benediktinom pristopil princ Edvard Schönburg, sin podpredsednika avstrijske gosposke zbornice.

V Gorici snujejo božjo pot v Rim in sicer za vse Primorsko; 15. sveč. imajo odriniti iz Kormina.

Koroško. V Vredljah pri Tergu je umrl zlatomašnik, župnik itd. v. č. g. Fr. Rader. R. I. P.

Kerška škofija. Umerl je 24. jan. preč. g. dr. Val. Nemec, stoljni kan., dekan in župnik pri sv. Jemi; 26. jan. pa v. č. Mat. Ambrož, dek. v Kaplji itd. Bog jima daj večni mir. — Kerško dekanijo bo oskerboval v. č. Jan. Lampersberger, župn. v Starem tergu; č. g. Ljud. Pirkar je imenovan za provizorja v Kerki; faro v Vredljah oskerbljuje čast. gospod Ign. Bader.

Za župnijo Homec je postavljen č. g. V. Bernik, ekspozit v Verhpolju pri Moravčah.

Namesto venca na grob dr. J. Semenu so seme-niški gg. profesorji darovali 50 kron za katoliški sklad.

Darovi za ciborij. Po čast. g. Lorencu Rožman-u 3 gld. — Po čast. g. Frančišku Pavlinu, kapelanu na Toplicah, 5 gld. — Po gospodični Frančiški Gestrinovi v Ljubljani, 20 frankov v zlatu in 1 krono. Mili Bog poverni dobrotnikom na duši in na telesu.

Iz Ljubljane za Macedonijo. Blagovolite objaviti v „Danici“ pismice, ki sem ga 9. januarja 1894 prejel iz Soluna o zadevi novih zvonov. Naš slovenski rojak in misijonar gospod A. G. piše med drugimi tudi...

„Letos bomo pričeli v Macedoniji misijonsko delovanje. Misijonska postaja je Paleortsi. Se bom li tudi jaz tega dela vdeleževal, ne vem; upam saj, da bom po svoji moči nekoliko že smel pomagati. Obhajali bomo male duhovne vaje in kratke misi-jončke za ubogo ljudstvo, da se tako podlaga vloži za prihodnje čase. Cerkvico imamo — a zvana no-benega ne. Veste-li, če bi čast. gospod kanonik s svojimi blagimi gospodi dobrotniki ju priskerbeli? Upam, da ju bomo dobili, radoveden sem pa, odkod? Kdo ju bo vtil — kdo plačal? O ko bi vedel gosp. Samassa, da ga Bog kliče, naj za uboge Bulgare saj eden zvon zastonj napravi!... Večji zvon s po-dobo Svete Družine naj bi bil posvečen Sveti Dru-žini — mali s podobo sv. Jurija pa svetemu Juriju.*) Berž, ko bote kaj gotovega zvedeli, sporočite mi, da priskerbim bulgarski napis.“

Po besedah poročevalca soditi, ne bo treba ravno velikih zvonov; ko bi se po mojih mislih le toliko nabralo, da bi se plačala dva zvonova, ki vkupno tehtata 6 centov, bojo Bulgari in misijonarji radodarnim Kranjcem vedno hvaležni. N.

Ljubljana. Umerl je 30. pros. prečast. gosp. dr. Janez Semen, bivši profesor bogoslovja, častni ka-

nonik, zlatomašnik itd. Previden z vsimi ss. zakra-menti za umirajoče je v miru izdihnil svojo v res-nici lepo, verno, bogaboječo dušo, potem ko je 46 lét učil stari zavét in orientalske jezike, ktere je tako umeval, kakor le malo kaki učenjak. Od leta 1891 v pokoju, je še neprenehoma čital in študiral učene spise in dela. Škoda, da se marsikteri tako temeljiti učenjaki ne pečajo tudi s pisanjem; kako še veliko več bi lahko koristili svojemu narodu, ko sicer njihova lepa véda gre z njimi v grob. Bog daj dobremu gospodu večni mir!

Umerl je 27. pros. v Ljubljani pri svojih starših verli mladeneč g. Jož. Jaklič, dijak pravnštva na Dunaju. V ponedeljek, 29. pros., je prav lépi njegov sprevod vodil preč. gosp. kan. dr. Sebast. Elbert. Star je bil g. Jaklič 22 lét, le malo časa bolan za influenco; poslednjič vodenico in prejél je prav spod-budno vse ss. zakramente za umirajoče. Smemo se nadjati, da ga je Marija spremila v nebese, ker že več lét je pridno sodeloval pri „Zgd. Danici“ in tudi na Dunaju kot jurist si je z drugimi junaškimi to-varši vred prizadeval na dan spraviti novo družbo „Danico“ za vseučilišnike. Bog mu daj večni mir!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neim. 20 kr. na dober namen. — Ne-imenovana 10 kr. — Neka dobrotnica 3 gld. — Dobra roka 20 kr. — Č. g. kurat A. Antončič 5. gld. (nekaj za dijake, nekaj za najpo-trebn. misijone). — Dobra roka 1 krono. — Č. g. župnik Martin Narobe 6 gld. — Neim. gg. 1 gld. 70 kr. — Č. g. župnik Tom. Potočnik 3 gld. — Po milg. proštu dr. A. Jarcu 2 gld. — V. č. g. Ant. Keržič 50 gld. — Č. g. župnik Tom. Potočnik 3 gld. Z na-slovom: „Čisti dobiček“ 1 gld. 50 kr. — Neka pobožna družina v Ljubljani 25 gld. — Po č. g. st. kapl. Andreju Kalanu 50 gld. — S pripisom: „Esurientibus, ut in omnibus glorificetur Deus,“ 2 gld. — Č. g. kapl. Fr. Pavlin 2 gld. — Č. g. kapl. Mih. Bulovec 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Žagar, kaplan v Hinjah 40 gld. — Prečastni g. J. Rozman, kanonik in župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani 20 gld. — Iz Dola 26 gld., po gosp. J. Jarcu. — Gdč. J. Kotnik 1. gld.

Za Boskore misijone: Gdč. J. Kotnik 1 gld.

Za sv. Očeta: Fara Zavratec 1 gld. — Po mil. g. proštu dr. A. Jarcu 5 gld.

Za razširjanje sv. vere: Po čast. kat. Feliksu Zavodniku 70 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Slapa pri Vipavi 6 gld. 90 kr. — Po oč. gg. Uršulinaricah v Ljubljani 16 gld. 72 kr. — Gospa Ana Mali 30 kr. — Gospodičina Helena Toman 50 kr. — Neime-novana 50 kr. — S Primskovega 42 gld. — Z Bele cerkve 13 gld. 32 kr. — Iz Šmihela pri Novem mestu 20 gld. — Z Rove 13 gld. 50 kr. — Iz Trebnjega 40 gld. 20 kr. — Iz Št. Lorenca ob Temenici 40 gld. — Mica Židan 20 kr. — Marija Vrečar 12 kr. — S Št. Gregorija 15 gld. 20 kr. — Iz Krašnje 5 gld. 40 kr.

Za Detoljuba: Č. g. župn. Fr. Eržen 1 gld.

Za afrikanski mistjon: Č. g. župn. Fr. Eržen 3 gld.

Za zamurske misijone: Iz Št. Jurija pri Šmariji 17 gld. 25 kr.

Za uboge pogsanske otroke: Neka pobožna družina v Ljub-ljani 15 gld.

*) Kranjci so iz zvonarne Samasove zvonove poslali že v vroči Sudan in pozneje v Sarajevo; izhaja se na to, bi se li tukaj novi gosp. Samasa skazal nekoliko velikoserčnega, ali ne?

Vr.